

Zaira Samharadze**Iartă-mă**

În trup, chiar și în vise parcă
Se strecurase umbra morții.
Am zburat dincolo de cer,
Mă păștea gândul cel rău
Și nu știam ce să fac!

Atunci s-a sinucis timpul.
Cineva îmi șoptea că pomul vietii
A secăt, că vântul voia să mă smulgă
Iubirii.

Nu știu cum, dar am lăsat povara
Lângă drum.
Pentru gândul meu de moarte,
Te rog, Doamne, iartă-mă!

Cărarea

De multă vreme zac
În labirintul de gânduri,
Caut visul și umbra
Care să mă ascundă...

Și totuși soarele n-a apus,
Pe buze simt risipa de culori,
Care mă scoate de pe alt drum. Dar care?
Sub pașii mei mai cresc sub rouă flori.

Dar astăzi, ce pedeapsă îmi vei da?
Simt drumul în pădure și-o cărare
Pe care, Doamne, mi-o vei arăta!

Pietrele colorate

În camera mea, pietrele colorate au ochi,
Parcă îmi citesc gândurile.
Nu mai știu de când sunt acolo,
De când mă privesc.
De când mă iscodesc
Mai ales dimineața,
Când mi-aduc aminte
Cum mi-au zâmbit prima oară,
Cândva pe malul mării.
Atunci a început dialogul
Între ochii mei și pietrele colorate.
Întotdeauna privirea mea a căutat frumosul,
Dar ele, oare, ce pot vedea la mine?

În fața mea, peretele alb,
Lângă el, stau așezate pietrele colorate.
Tăcerea lor mă îndeamnă să vorbesc,
Încet, încet, camera se umple
De amintiri,
De culori...

Poetul

Lumânarea cea subțire
Când strălucește
Este rază vie –
Atunci sufletul se încarcă
Prin rugăciune și poezie.

Mă voi preface în lumină,
Voi stinge durerea,
Voi intra în vatra aurie,
În fața icoanei pregătite
De bunica și voi îngenunchea,
Printre lacrimile sufletului.

Voi arde până la capăt...

Călătoare

În jur plutește lumina,
E semn că primăvara mă caută
Ca pe o soră.
Mă găsește în fața altarului,
În liniștea nepământească.

Viața mea a început să respire duh –
Armonii de muzici rare
Și mă simt purtată pe aripi de îngeri
Unde soarele alintă fără răsplată.

Mi-e sacul greu în spate
Sunt călătoare,
Nu vreau ca timpul să ucidă zborul,
Drumul iubirii tulburătoare
Trebuie dus înainte
Deasupra lumii, departe,
Peste durere, fără ispită...

Unde-i iubire, nu-i loc de moarte!

Poem în zori

Dimineața
Simt pe vârful degetelor lumina,
Mă pierd în ea
Și încep să caut drumul obișnuinței:
Totdeauna îi uit începutul.
Nici nu aud,
Nici nu văd cum trec camioanele,
Cum strivesc sub roțile duble
Urmele viorii de somn...
Și fiecare femeie
Mi se pare că simte asemenea
Lumina în vârful degetelor
Dimineața.